

Arrest

nr. 266 123 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verbleef in België zonder geldige verblijfsdocumenten.

1.2. Sedert 17 juni 2019 vertoeft verzoeker in detentie wegens druggerelateerde feiten.

1.3. De strafuitvoeringsrechtbank kende verzoeker op 12 juni 2020 een voorlopige invrijheidsstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 augustus 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 augustus 2021 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: T.(…)

Voornaam: J.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: B.(…) t.(…), geboren op (…) nationaliteit onbepaald; B.(…) r.(…), geboren op (…), onderdaan van Algerije; B.(…) R.(…), geboren op (…), onderdaan van Algerije; B.(…) R.(…), geboren op (…), onderdaan van Algerije; B.(…) R.(…), geboren op (…), onderdaan van Algerije; B.(…) R.(…), geboren op (…), onderdaan van Marokko; B.(…) R.(…), geboren op (…), onderdaan van Marokko; T.(…) K.(…), geboren op (…), onderdaan van Marokko.

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 10.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Dit inreisverbod vervangt het inreisverbod verbonden aan het Ministerieel Besluit d.d. 21.12.2012 dat zonder voorwerp wordt voor zover betrokkene effectief het Schengen-grondgebied verlaat ten uitvoering van de beslissing tot verwijdering van 10.08.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich in de periode tussen 17.11.2009 en 08.03.2010 schuldig gemaakt aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, cocaïne en heroïne, feiten waarvoor hij op 04.03.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding. De betrokkene heeft zich op 11.02.2012 schuldig gemaakt aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, wetende dat het stuk vals of vervalst was, gebruik te hebben gemaakt van authentieke en openbare geschriften, vals opgemaakt of vervalst door een persoon die geen ambtenaar is en aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, feiten waarvoor hij op 09.05.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 10.05.2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en heroïne, feiten waarvoor hij op 14.03.2019 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden (feiten gepleegd tussen 18.03.2016 en 20.03.2017, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 19.03.2017). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 25.02.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden (feiten gepleegd op 09.06.2019 en op 16.06.2019). Het strafverleden van betrokkene spreekt geenszins in zijn voordeel. Hij werd reeds 5 maal strafrechtelijk veroordeeld voor ernstige feiten, voornamelijk inbreuken op de drugswetgeving. Hij zat in detentie in België van 08.03.2010 tot 10.06.2010, van 12.02.2012 tot 08.05.2013, van 20.03.2017 tot 02.06.2017 en van 17.06.2019 tot heden. Hij bereikt normaliter strafeinde op 17.07.2023 maar de SURB kende hem bij vonnis d.d.

12.06.2020 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toe. Hij zal op 12.08.2021 gerepatrieerd worden naar Marokko.

Het plegen van drugsdelicten en makkelijk geldgewin vormen de rode draad doorheen de jaren van zijn illegaal verblijf in België. Gerechtelijke tussenkomsten hadden niet de minste invloed op zijn handelen. Steeds opnieuw verviel hij na een veroordeling al snel weer in zijn crimineel gedrag. Dat hij zijn drughandel steeds opnieuw verder zette, duidt erop dat hij het laakbare van zijn handelen niet in ziet. Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat hij niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Betrokkene is uit op snel en makkelijk geldgewin en is bereid daarvoor strafbare feiten te plegen ongeacht de gevolgen voor de maatschappij. Drugs zijn een complex maatschappelijk en gezondheidsfenomeen dat miljoenen mensen in Europa treft. Illegale drugs kunnen ernstige schade berokkenen, niet alleen voor gebruikers maar ook voor hun familie en hun gemeenschap. Het gebruik van drugs brengt zware kosten en enorme schade met zich mee voor de volksgezondheid en de openbare veiligheid. De illegale drugsmarkt is een van de belangrijkste inkomstenbronnen voor georganiseerde criminele groepen in de EU, met een geschatte jaarlijkse straatwaarde van ten minste € 30 miljard. De drugshandel beïnvloedt in de EU, net als in vele landen ter wereld, ook de nationale stabiliteit en governance. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de verkoop van cocaïne zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. De georganiseerde handel in cocaïne heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. Betrokkene heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. Hij liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een laakbare ingesteldheid. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op zijn strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Met zijn handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft hij een bijdrage geleverd aan de instandhouding van de handel in cocaïne en heroïne en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stoffen. Hij heeft zich geen rekenschap gegeven van alle negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de samenleving. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat hij reeds meermaals veroordeeld werd, wijst er voorts op dat hij hardleers is en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit voorgaande kan legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit met verbod om gedurende tien jaar terug te keren in het Rijk, betekend op 21.12.2012. Betrokkene verblijft minstens sinds 09.06.2019 opnieuw in België. Hij werd reeds tweemaal gerepatrieerd: op 08.05.2013 en op 16.06.2017.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 09.08.2021, in België te verblijven sinds 12.10.2008, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te leiden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie te hebben in België en geen minderjarige kinderen te hebben in België. Hij zou wel familie hebben die in Antwerpen verblijft. De betrokkene heeft geen redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij wil graag terugkeren omdat hij geen papieren heeft in België. Betrokkene verschaft verder geen info met betrekking tot zijn in België verblijvende familie, maar uit het administratief dossier blijkt dat hij minstens een broer heeft in België. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Betrokkene heeft niet aangetoond dat er sprake zou zijn van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Dat hij hem bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Hij kan contact met zijn legaal in België verblijvende familie onderhouden via de bestaande communicatiemiddelen en zij zouden hem kunnen bezoeken in Marokko, ze kunnen België vrijelijk inen uitreizen. Bovendien kunnen zij hem desgewenst vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij het laatste jaar virtueel contact onderhoudt met een vriendin B.(...) S.(...). Op het ogenblik van dit schrijven heeft deze laatste geen recht op verblijf in het Rijk, ze is (met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis) niet gekend in de registers. Daar betrokkene daarenboven zelf aangeeft geen duurzame relatie te hebben

in het Rijk, kan aangenomen worden dat mevrouw in Marokko woonachtig is zodat onderhavige beslissing ook wat die relatie betreft geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene wil terugkeren naar Marokko naar zijn vader in Berkane. Hij legt een attest neer dat hij nog steeds ingeschreven staat op dat adres. Hij zou in Berkane tewerkgesteld kunnen worden in een bouwbedrijf, zoals blijkt uit een voorliggend attest. Hoewel het OM vreest dat betrokkene terug zal komen naar België, beweert zijn raadsman dat hij zou beseffen dat hij geen toekomst heeft in België en dat hij een nieuw leven zou willen starten in Marokko. De SURB legde betrokkene bij het toekennen van de voorlopige invrijheidstelling een aantal voorwaarden op waaronder België effectief verlaten en niet naar België terug te keren tenzij met toestemming van de SURB en mits hij in orde is met de vreemdelingenwetgeving.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.
(...)"*

1.6. Verzoeker werd op 12 augustus 2021 voor een derde maal gedwongen gerepatrieerd naar Marokko.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, van artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker een schending aan van het hoorrecht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Eerste onderdeel (geen rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval),

Artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet luidt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

...

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van tien jaar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De motivering stelt:

'(...)'

Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar vijf strafrechtelijke veroordelingen, en verschillende detentieperiodes. Er wordt gesteld dat het plegen van drugsdelicten en makkelijk geldgewin de rode draad vormt doorheen de jaren van zijn illegaal verblijf in België.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een enorm lange termijn van tien jaar. De bestreden beslissing beschrijft de veroordelingen van verzoeker, en waarom drugsdelicten zo laagbaar zijn.

Desalniettemin blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er rekening gehouden werd met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

Nergens wordt expliciet artikel 74/11 § 1, eerste lid van de verblijfswet vernoemd.

Evenmin is terug te vinden of er een effectieve afweging plaatsvond met de specifieke omstandigheden van het geval.

Artikel 74/11 § 1, vierde lid, vermeldt verder dat een inreisverbod van meer dan vijfjaar enkel mogelijk is indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt in de bestreden beslissing niet geargumenteed waarom er dan in casu geopteerd wordt voor 10 jaar in plaats van bijvoorbeeld vijfjaar.

Voor zover al met bepaalde specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Er wordt louter verwezen naar de vragenlijst, dewelke werd ingevuld d.d. 09.08.21. Hierin wordt door verzoeker kort verklaard dat hij geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft. Wel zou hij familie hebben in Antwerpen. Uit het administratief dossier zou ook blijken dat hij minstens één broer heeft in België. Uit het gevangenisdossier blijkt tevens dat verzoeker het laatste jaar visueel contact onderhoudt met zijn vriendin S.(...) B.(...).

Er wordt enorm slordig en onzorgvuldig omgegaan met de objectieve feiten.

Verzoeker heeft in ons land meerdere broers, zussen, neven en nonkels wonen, dewelke allen beschikken over een geldig verblijfsrecht.

Daarenboven heeft verzoeker al geruime tijd een duurzame relatie met zijn Nederlandse partner S.(...) B.(...). (stuk 4). Bovendien is hij de vader van een Nederlands minderjarig kind (stuk 5).

Beiden zijn woonachtig in Rotterdam (Nederland).

Ondanks het feit dat verwerende partij van deze feiten op de hoogte is, wordt hier niet over gemotiveerd in de bestreden beslissing.

"L'intéressé déclare aussi être marié avec une citoyenne néerlandaise et être d'auteur d'un enfant de nationalité néerlandaise. Nous ne possédons que sa déclaration. » (stuk 6)

Het is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dat deze gekende feiten, ook al zouden het maar verklaringen zijn, niet in overweging worden genomen.

Er wordt niets gemotiveerd over artikel 8 EVRM in het kader van het gezinsleven met de Nederlandse partner en het Nederlandse minderjarige kind.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, noch is duidelijk waarom er een inreisverbod van meer dan vijfjaar, en meer specifiek tien jaar, wordt afgegeven.

Tweede onderdeel,

Verzoeker zat in detentie vanaf 17.06.19.

Normaal gezien bereikte hij zijn strafeinde d.d. 17.07.23, maar de Strafvueroeringsrechtbank kende verzoeker bij vonnis d.d. 12.06.20 een voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toe.

Ondanks dit vonnis moest verzoeker nog ruim een jaar in hechtenis blijven, omdat verwerende partij er niet in slaagde verzoeker te repatriëren naar zijn land van herkomst, ondanks diens goedkeuring.

Er kan verwezen worden naar de covid-19 pandemie als oorzaak hiervoor, maar dit is niet correct. Verzoeker heeft, door middel van zijn raadsman, talloze keren contact gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken en de Ambassade (stuk Telkens werd gesteld dat een repatriëring niet mogelijk was, omwille van het zogezegd ontbreken van geldige identiteitsdocumenten en covid-19.

Nochtans waren er wel degelijk vluchten operationeel tussen juni 2020 en augustus 2021, en was de identiteit van verzoeker wel degelijk gekend.

Verzoeker heeft derhalve meer dan een jaar extra in hechtenis gezeten.

Moest verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke manier gehandeld hebben, had verzoeker reeds in de zomer van 2019 gerepatriëerd kunnen worden, en had hem toen eventueel al een inreisverbod betekend kunnen worden.

Minstens had verwerende partij met deze feiten rekening kunnen houden bij de toekenning van de duur van tien jaar van de bestreden beslissing.

Derde onderdeel, gezinsleven

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker minstens één broer heeft in België, en uit het gevangenisdossier blijkt dat er het laatste jaar visueel contact wordt onderhouden met zijn vriendin S.(...). Verzoeker zou verklaard hebben geen duurzame relatie of kind te hebben in België, maar wel familie in Antwerpen.

Er wordt louter verwezen naar de vragenlijst, dewelke werd ingevuld d.d. 09.08.21. Hierin wordt door verzoeker kort verklaard dat hij geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft. Wel zou hij familie hebben in Antwerpen.

Er wordt enorm slordig en onzorgvuldig omgegaan met de objectieve feiten.

Verzoeker heeft in ons land meerdere broers, zussen, neven en nonkels wonen, dewelke allen beschikken over een geldig verblijfsrecht.

Daarenboven heeft verzoeker al geruime tijd een duurzame relatie met zijn Nederlandse partner S.(...) B.(...). (stuk 4). Bovendien is hij de vader van een Nederlands minderjarig kind (stuk 5).

Beiden zijn woonachtig in Rotterdam (Nederland).

Ondanks het feit dat verwerende partij van deze feiten op de hoogte is, wordt hier niet over gemotiveerd in de bestreden beslissing.

"L'intéressé déclare aussi être marié avec une citoyenne néerlandaise et être d'auteur d'un enfant de nationalité néerlandaise. Nous ne possédons que sa déclaration. » (stuk 6)

Het is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dat deze gekende feiten, ook al zouden het maar verklaringen zijn, niet in overweging worden genomen.

Er wordt niets gemotiveerd over artikel 8 EVRM in het kader van het gezinsleven met de Nederlandse partner en het Nederlandse minderjarige kind.

Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn partner, minderjarig kind, broers, zus, en neven. Dit in het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de afweging in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging is, aangezien bepaalde belangrijke elementen gewoonweg niet, minstens onjuist, besproken worden. De echte fair balance toets die uitgevoerd moet worden op basis van heel concrete gegevens wordt miskend. Verzoeker zou België en de Schengenzone niet meer mogen betreden voor de periode van tien jaar, terwijl er zeer naaste familieleden in België (wettelijk) verblijven, en hij een Nederlandse partner en minderjarig kind heeft in een andere Europese lidstaat, in casu Nederland.

Deze concrete feiten worden niet in beschouwing genomen in de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Verzoeker stelt ten slotte dat artikel 8 EVRM breder is dan het familieleven. Het behelst ook de bescherming van het privéleven.

Naar het privéleven werd door verwerende partij geen onderzoek verricht. Alleszins werd er geen rekening mee gehouden."

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest nr. 110 832 van de RW d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kon vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 d.d. 24.06.14 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Hij had kunnen opwerpen en bewijzen dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Nederlandse partner, dewelke thans in Nederland woonachtig is. Tevens had hij kunnen vertellen over zijn Nederlands minderjarig kind. Verzoeker had dit gezinsleven uitgebreid kunnen toelichten.

Verzoeker kreeg geen duidelijke kans om deze zaken toe te lichten. Hij verkreeg een vragenlijst d.d. 09.08.21, dewelke hem een formaliteit leek, aangezien dit volgens hem nodig was om (eindelijk) vrijwillig te kunnen terugkeren.

Bovendien werd er gevraagd naar een relatie en kind in België.

Uit stuk 6 blijkt nochtans dat verzoeker in het verleden al verklaringen had afgelegd over zijn partner en kind. Minstens had verwerende partij hier dieper op in kunnen gaan, zodat verzoeker, indien nodig, de desbetreffende bewijsstukken zou kunnen overmaken.

Moest verzoeker grondig en zorgvuldig gehoord zijn dan had hij dit alles kunnen opwerpen, zodat het in rekening kon worden gebracht.

Met al deze omstandigheden is in de beslissing geen, minstens niet afdoende, rekening gehouden.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

Als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift voegde verzoeker het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 12 juni 2020, een verklaring van vrijwillig vertrek, een foto van een paspoort van zijn beweerde partner en een paspoort van een baby, een schrijven van de verwerende partij aan het Consulaat-generaal van Marokko en een brief van zijn raadsman aan dit consulaat (Verzoekschrift, bijlagen 2, 3, 5, 6 en 7 (bijlage 4 ontbreekt)).

2.2. Vooraf merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekers kritiek in zijn tweede middelonderdeel, waarbij hij stelt dat hij sedert 12 juni 2020 voorlopig in vrijheid werd gesteld en hij nog een jaar extra in detentie heeft gezeten, geen uitstaans heeft met de wettigheid van het bestreden inreisverbod. Het voorwerp van onderhavig beroep houdt geen detentiemaatregel in. De Raad ontbeert bovendien de rechtsmacht om zich uit te spreken over de vasthouding van verzoeker, waardoor dit middelonderdeel niet ontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker er niet in slaagt concreet te weerleggen dat de corona-pandemie voor vertraging heeft gezorgd zodat hij slechts op 12 augustus 2021 kon worden gerepatriëerd.

2.3. Voor het overige worden beide door verzoeker aangevoerde middelen, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de

verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij opmerkt dat de beslissing nergens uitdrukkelijk melding maakt van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij belangenschade zou hebben geleden doordat deze wetsbepaling niet uitdrukkelijk wordt vermeld. Uit de motieven van de beslissing blijkt immers dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening werd gehouden met *“de specifieke omstandigheden”*.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet over een geldige verblijfstitel beschikte en op 4 maart 2011, 9 mei 2012, 10 mei 2012, 14 maart 2019 en 25 februari 2021 werd veroordeeld wegens druggerelateerde feiten. De strafuitvoeringsrechtbank kende op 12 juni 2020 de voorlopige invrijheidstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied. Verzoeker werd overgebracht naar het centrum voor illegalen in Merksplas en vulde op 9 augustus 2021 een vragenlijst ‘hoorplicht’ in.

2.10. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats overwogen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod kan opleggen met een duur van *“meer dan vijf jaar”*. Naar aanleiding van het zware strafrechtelijke verleden van verzoeker wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Het strafverleden van betrokkene spreekt geenszins in zijn voordeel. Hij werd reeds 5 maal strafrechtelijk veroordeeld voor ernstige feiten, voornamelijk inbreuken op de drugswetgeving. Hij zat in detentie in België van 08.03.2010 tot 10.06.2010, van 12.02.2012 tot 08.05.2013, van 20.03.2017 tot 02.06.2017 en van 17.06.2019 tot heden. Hij bereikt normaliter strafeinde op 17.07.2023 maar de SURB kende hem bij vonnis d.d. 12.06.2020 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toe. Hij zal op 12.08.2021 gerepatrieerd worden naar Marokko.

Het plegen van drugsdelicten en makkelijk geldgewin vormen de rode draad doorheen de jaren van zijn illegaal verblijf in België. Gerechtelijke tussenkomsten hadden niet de minste invloed op zijn handelen. Steeds opnieuw verviel hij na een veroordeling al snel weer in zijn crimineel gedrag. Dat hij zijn drughandel steeds opnieuw verder zette, duidt erop dat hij het laakbare van zijn handelen niet in ziet. Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat hij niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Betrokkene is uit op snel en makkelijk geldgewin en is bereid daarvoor strafbare feiten te plegen ongeacht de gevolgen voor de maatschappij. Drugs zijn een complex maatschappelijk en gezondheidsfenomeen dat miljoenen mensen in Europa treft. Illegale drugs kunnen ernstige schade berokkenen, niet alleen voor gebruikers maar ook voor hun familie en hun gemeenschap. Het gebruik van drugs brengt zware kosten en enorme schade met zich mee voor de volksgezondheid en de openbare veiligheid. De illegale drugsmarkt is een van de belangrijkste inkomstenbronnen voor georganiseerde criminele groepen in de EU, met een geschatte jaarlijkse straatwaarde van ten minste € 30 miljard. De drugshandel beïnvloedt in de EU, net als in vele landen ter wereld, ook de nationale stabiliteit en governance. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de verkoop van cocaïne zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. De georganiseerde handel in cocaïne heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. Betrokkene heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. Hij liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een laakbare ingesteldheid. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op zijn strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers

gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Met zijn handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft hij een bijdrage geleverd aan de instandhouding van de handel in cocaïne en heroïne en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stoffen. Hij heeft zich geen rekenschap gegeven van alle negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de samenleving. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat hij reeds meermaals veroordeeld werd, wijst er voorts op dat hij hardleers is en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit voorgaande kan legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.”

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit met verbod om gedurende tien jaar terug te keren in het Rijk, betekend op 21.12.2012. Betrokkene verblijft minstens sinds 09.06.2019 opnieuw in België. Hij werd reeds tweemaal gerepatrieerd: op 08.05.2013 en op 16.06.2017.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 09.08.2021, in België te verblijven sinds 12.10.2008, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te leiden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie te hebben in België en geen minderjarige kinderen te hebben in België. Hij zou wel familie hebben die in Antwerpen verblijft. De betrokkene heeft geen redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij wil graag terugkeren omdat hij geen papieren heeft in België. Betrokkene verschaft verder geen info met betrekking tot zijn in België verblijvende familie, maar uit het administratief dossier blijkt dat hij minstens een broer heeft in België. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Betrokkene heeft niet aangetoond dat er sprake zou zijn van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Dat hij hem bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Hij kan contact met zijn legaal in België verblijvende familie onderhouden via de bestaande communicatiemiddelen en zij zouden hem kunnen bezoeken in Marokko, ze kunnen België vrijelijk inen uitreizen. Bovendien kunnen zij hem desgewenst vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij het laatste jaar virtueel contact onderhoudt met een vriendin B.(...) S.(...). Op het ogenblik van dit schrijven heeft deze laatste geen recht op verblijf in het Rijk, ze is (met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis) niet gekend in de registers. Daar betrokkene daarenboven zelf aangeeft geen duurzame relatie te hebben in het Rijk, kan aangenomen worden dat mevrouw in Marokko woonachtig is zodat onderhavige beslissing ook wat die relatie betreft geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene wil terugkeren naar Marokko naar zijn vader in Berkane. Hij legt een attest neer dat hij nog steeds ingeschreven staat op dat adres. Hij zou in Berkane tewerkgesteld kunnen worden in een bouwbedrijf, zoals blijkt uit een voorliggend attest. Hoewel het OM vreest dat betrokkene terug zal komen naar België, beweerde zijn raadsman dat hij zou beseffen dat hij geen toekomst heeft in België en dat hij een nieuw leven zou willen starten in Marokko. De SURB legde betrokkene bij het toekennen van de voorlopige invrijheidstelling een aantal voorwaarden op waaronder België effectief verlaten en niet naar België terug te keren tenzij met toestemming van de SURB en mits hij in orde is met de vreemdelingenwetgeving.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Uit de hierboven weergegeven passage blijkt dat uitvoerig wordt geargumenteed waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en waarom hem dientengevolge een inreisverbod met een duur van tien jaar wordt opgelegd. Verzoeker kan dus niet

dienstig voorhouden dat het niet duidelijk is waarom een inreisverbod van meer dan vijf jaar, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, wordt opgelegd.

2.11. Naar aanleiding van de aangevoerde middelen rijst in de eerste plaats de vraag welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek, aangezien uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 12 juni 2020 blijkt dat hij zelf geen toekomst meer ziet in België en dat hij wil terugkeren naar Marokko om aldaar een nieuw leven op te bouwen. Bovendien houden de voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidsstelling een verbod in om naar België terug te keren, zodat het aanvechten van de onderhavige bijlage 13sexies of de duur ervan hem geen voordeel lijken op te leveren. Verzoeker heeft immers niet de intentie geuit naar België te willen terugkeren.

Wat er ook van zij, verzoeker is kennelijk de mening toegedaan dat bij het opleggen van het inreisverbod hij niet zou zijn gehoord, dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de *“specifieke omstandigheden”* en dat de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM falen. Hierbij verwijst verzoeker in zijn eerste middelonderdeel naar het gegeven dat in België meerdere broers, zussen, neven en nonkels wonen die over een geldige verblijfstitel beschikken, dat hij een relatie heeft met een Nederlandse partner en vader is van een minderjarig Nederlands kind, die beiden in Rotterdam zouden wonen.

2.12. De Raad treedt verzoeker bij dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het opleggen van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) toepassing maakt van het Unierecht, waardoor het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals gecodificeerd in artikel 41 van het Handvest, *in casu* van toepassing is. Artikel 41.2 van het Handvest omvat onder andere *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”*. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, *Sopropé*, pt. 49). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op 9 augustus 2021 wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen omstandigheden aan te voeren en zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de vragenlijst ‘hoorrecht’ die hem werd voorgelegd, zodat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest niet gegrond is.

2.13. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij de vragenlijst ‘hoorrecht’ als een loutere formaliteit beschouwde. Dit betekent evenwel niet dat hij niet de kans zou hebben gekregen nader in te gaan op zijn duurzame relatie en zijn Nederlands minderjarig kind. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid verwijten. De Raad stelt immers vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris, ondanks de uiterst summiere informatie die verzoeker had aangebracht in het kader van zijn hoorrecht, overging tot een eigen onderzoek van de beschikbare gegevens in het administratief dossier waaruit wordt opgemaakt dat verzoeker minstens een broer heeft die in Antwerpen zou verblijven en vanuit de gevangenis virtueel contact onderhield met een vriendin, B. S. In de bestreden beslissing wordt, in weerwil van verzoekers beweringen, wel degelijk gemotiveerd naar aanleiding van deze *“specifieke omstandigheden”* en wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

“Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Betrokkene heeft niet aangetoond dat er sprake zou zijn van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Dat hij hem bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Hij kan contact met zijn legaal in België verblijvende familie onderhouden via de bestaande communicatiemiddelen en zij zouden hem kunnen bezoeken in Marokko, ze kunnen België vrijelijk inen uitreizen. Bovendien kunnen zij hem desgewenst vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij het laatste jaar virtueel contact onderhoudt met een vriendin B.(...) S.(...). Op het ogenblik van dit schrijven heeft deze laatste geen recht op verblijf in het Rijk, ze is (met de schrijfwijze gehanteerd door de gevangenis) niet gekend in de registers. Daar betrokkene daarenboven zelf aangeeft geen duurzame relatie te hebben in het Rijk, kan

aangenomen worden dat mevrouw in Marokko woonachtig is zodat onderhavige beslissing ook wat die relatie betreft geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”

2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat een beschermenswaardig karakter heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het werkelijk bestaan van een dermate nauwe beleefde banden die oplopen tot een effectief privéleven en/of een familie- en gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Verzoeker maakt in zijn middel gewag van een gezinsleven met familieleden die in België verblijven, met een Nederlandse partner en een Nederlands minderjarig kind. Blijkbaar is B. S., de vriendin waarmee verzoeker vanuit de gevangenis virtueel contact onderhield, zijn in Nederland verblijvende partner. Tevens maakt hij thans gewag van een minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit.

De Raad stelt vast dat niet wordt aangetoond dat het voorgehouden familieleven met *“meerdere broers, zussen, neven en nonkels”* in België een beschermenswaardig karakter heeft. Hierbij dient niet alleen te worden gewezen op verzoekers illegale verblijfsstatus, maar ook op het ontbreken van objectieve gegevens die wijzen op bijzondere afhankelijkheidsbanden die verder reiken dan de normale affectieve banden. Er is evenmin een concreet bewijs voorhanden van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven met een Nederlandse partner en een Nederlands minderjarig kind, die verzoeker thans in zijn middel vermeldt. Door aan zijn verzoekschrift een foto van een paspoort van een baby toe te voegen (Verzoekschrift, bijlage 5), slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat hij een duurzame relatie zou onderhouden met zijn partner of dat er met dit kind een afstammingsband, dan wel een beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.15. Waar verzoeker in zijn derde middel onderdeel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermeldt, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat dit wetsartikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod, waardoor deze vermelding niet dienstig is. In zoverre verzoeker zich tenslotte beklagt over het feit dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn privéleven, terwijl artikel 8 van het EVRM ook de bescherming van het privéleven behelst, kan hij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt immers, ondanks verzoekers illegale verblijfsstatus, een passage gewijd aan verzoekers privéleven in België: *“Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.”*

2.16. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid zou hebben begaan bij de feitengaring of de feiten onjuist zou hebben beoordeeld of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door aan verzoeker op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van tien jaar op te leggen.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde

elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

4.1. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

4.2. De Raad stelt vast dat het rolrecht tweemaal werd betaald. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient bijgevolg te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN